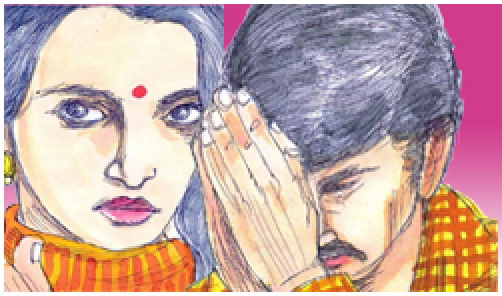

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

"హలో సందీప్ కోసం చూస్తున్నావా?" వెంకట్, హఠాత్తుగా వచ్చి పలకరించాడు.

"అవును.." నిజాయితీగా తెలుపాను.

"అదుగో అటు చూడు" వెంకట్ చెయ్యి చూపించిన వైపు చూశాను.

సందీప్ చేతిలో కార్డ్‌బోర్డ్ బాక్స్ పట్టుకుని వెళుతూ కనిపించాడు. పక్కనే మాధవన్నయ్యకూడా వున్నాడు.

"త్వరగా, ఈ సస్పెన్స్ క్లోజ్ చేసి, సందీప్‌కి విషయం చెప్పు" అనేసి, నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయాడు వెంకట్.

నేను సందీప్ వైపుకి నడిచాను.

"హలో! తన్మయీ!" ఎదురుగా నిరంజన్ వచ్చాడు.

"యూ ఆర్ లుకింగ్ గార్జియస్..."

"థాంక్యూ!" ముక్కుబడిగా జవాబిచ్చాను.

నా మనసంతా ఎప్పుడెప్పుడు వెళ్ళి సందీప్‌తో మాట్లాడదామా అని వుంది. ఒకసారి యిందాక సందీప్ కనిపించినవైపు చూశాను. అతనక్కడ కార్డ్‌బోర్డ్ బాక్సులు సర్దుతూ ఉన్నాడు. మధ్య మధ్య నావైపే చూస్తూ వున్నాడు కూడా.

"ఆరోజు కాలేజ్‌లో హఠాత్తుగా మాయమైపోయావు" ఆ తర్వాత నీతో మాట్లడడానికి మీ యింటికి వద్దామనుకున్నాను. కానీ నువ్వేమనుకుంటావో? మీ అమ్మగారేమనుకుంటారో అని ఆగిపోయాను" నిరంజన్ వదలడంలేదు నన్ను. మాట్లాడుతూనే వున్నాడు.

"మంచి ఆలోచన చేశావు. అలా ఆడపిల్లల యింటికి రావడం కరెక్ట్‌కాదు" చెప్పి కదిలే ప్రయత్నం చేశాను.

"ఆగు" మళ్ళీ అడ్డుపడ్డాడు నిరంజన్. "మా అమ్మా నాన్నా అక్కడున్నారు రా! పరిచయం చేస్తాను" అంటూ నా చేయి పట్టుకోబోయాడు.

నేను గబుక్కున చెయ్యి తప్పించాను.

"తన్మయీ త్వరగా యిక్కడ్నుంచి కదులు. ఏదో అనర్థం జరిగేట్టుంది" అంతరాత్మ హెచ్చరించింది.

"అయామ్ సారీ నేనొక ఫోన్ కాల్ చేయాలి. ఇట్స్ అర్జంట్" అని చెప్పి త్వరగా అక్కడ్నుంచి కదిలాను.

రెండడుగులు అయినా వేశానో లేదో నా హీల్స్ తిరగబడ్డాయి. హీల్స్‌కి చీరకట్టు తోడయ్యింది. అంతే. దబ్బున ముందుకి తూలాను.

నిరంజన్ వెనకనుంచి నా చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాడు.

"ఆర్యూ ఆల్‌రైట్" అతనడుగుతుంటే "అయామ్ ఓకె" అని చెప్పి ముందుకి కదిలాను.

"నా మనసంతా సందీప్ వైపే లాగుతూ వుంది. దానికి తోడు, నిరంజన్ నాకు దగ్గరగా మసలడం చూస్తే అతనేమనుకుంటాడో అన్న ఆందోళన కూడా మొదలయ్యింది. అదే ఆలోచిస్తూ హడావుడిగా అడుగులు వేయబోతుంటే వెనుక నుంచి చీరకొంగు లాగినట్టయ్యింది.

తిరిగి చూస్తే ఎంబ్రాయిడరీ చేసిన నా చీర చెంగు పక్కనే వున్న పొదకి చిక్కుకుని వుంది.

దానికంటే, భయంకరమైన దృశ్యం.

పక్కనే మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని నిరంజన్ భక్తిగా నా చీర చెంగుని తప్పిస్తున్నాడు.

చూసేవాళ్ళకి, అతను నా గురించి ఎంత శ్రద్ధ తీసుకుంటున్నాడో అర్థమయ్యేలా ఓ విపరీతమైన ఎక్స్‌ప్రెషన్ కూడా పెట్టాడు. నాకు భయమేసింది. ఆందోళనగా సందీప్ వైపు చూశాను.

నేను ఊహించినట్టే అతను నన్నూ, నిరంజన్‌ని చూస్తున్నాడు. అంతేకాదు. గబగబా నడుచుకుంటూ మా వైపే వస్తున్నాడు కూడా.

ఇప్పుడు వీళ్ళిద్దరూ గొడవపడితే? స్వప్న ఎంగేజ్‌మెంట్‌లో రసాభాస జరగకూడదు. అనుకున్న వెంటనే "ప్లీజ్ నాకోసం ఏదైనా డ్రింక్ తీసుకురాగలవా?" నిరంజన్‌ని అడిగాను అతన్ని అక్కడ్నుంచి పంపించే ఉద్దేశ్యంతో. "ష్యూర్" అంటూ వెళ్ళాడతను.

అతనటు వెళ్ళిన రెండు నిముషాలకి సందీప్ నా దగ్గరికి వచ్చాడు.

"తనూ నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి" అన్నాడు కోపం కనిపించకుండా వుండే ప్రయత్నం చేస్తూ.

"నేనూ నీతో మాట్లాడాలనే అనుకుంటున్నాను. మేడ మీద వెయిట్ చేస్తుంటాను. పది నిమిషాల్లో వచ్చేయ్. ముఖ్యంగా మాట్లాడాల్సిన విషయం" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఈ టైంలో అక్కడ ఎవరూ వుండరు. నువ్వు ఒంటరిగా వెళ్ళి వెయిట్ చేస్తావా? పద ఇద్దరం కలిసే వెళదాం" అన్నాడు కంగారుగా.

అతనలా నా గురించి ఆందోళన పడడం చూసి నాకు నవ్వొచ్చింది. ఎప్పుడు సందీప్‌తో నేను చూడని ఆ యాంగిల్ నాకు నచ్చింది కూడా.

ఇంతలో మాధవన్నయ్య సందీప్‌ని పిలిచాడు.

"ఇప్పుడే వస్తాను. ఎక్కడికీ వెళ్ళకు" నా కళ్ళలోకి చూస్తూ గట్టిగా చెప్పి వెళ్ళాడు.

"ఎక్కడికీ వెళ్ళకు" అతని మాటల్ని రిపీట్ చేసి నవ్వుకున్నాను.

"బాగానే అధికారం చూపిస్తున్నాడు తనూ" మనసు చెప్పింది.

చీర చెంగుని వేలికి చుట్టుకుంటూ, అతనికోసం ఎదురుచుస్తూ అక్కడే నిలబడ్డాను. అప్పుడే, సుమ, చిత్ర జంటగా అటువైపు వచ్చారు.

నేను నవ్వుతూ పలకరించానిద్దరినీ. చిత్ర ముక్కుబడిగా జవాబిచ్చింది. సుమ ఎప్పటిలాగే మొహం తిప్పుకుని వెళ్ళిపోయింది.

''ఈ రిలేషన్స్ ఎప్పటికైనా మెరుగుపడతాయా?'' వాళ్ళు వెళ్ళినవైపే చూస్తూ అనుకుంటూ వుండగానే, ''ఇదిగో ...బాదంపాలు'' అంటూ రెండు చేతులతో రెండు గ్లాసులు పట్టుకుని నిరంజన్ నా ముందు ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

''ఓ బాదంపాలు తెచ్చావా? నాకు బాదంపాలు సహించవు'' మనసులో చికాకు పడుతూ, పైకి నవ్వాను.

''ఓ సారీ నాకు తెలియదు. కూల్ డ్రింక్స్ తెస్తానుండు'' అంటూ వెళ్ళబోతుంటే కంగారుపడిపోయాను.

''పర్లేదు.. ఐ విల్ టేకిట్'' అంటూ బాదంపాల గ్లాసు అందుకున్నాను.

''మా పేరెంట్స్‌కి పరిచయం చేస్తానన్నానుగా. అదిగో యిక్కడే వున్నారు'' నిరంజన్ అంటుంటే వారించబోయాను.

ఈలోపే, నిరంజన్ వాళ్ళని పిలవడం వాళ్ళు మా వైపు తిరిగి చూడడం జరిగిపోయాయి.

తప్పనిసరై, మొహమాటం కొద్దీ నిరంజన్ వెంట నడిచాను.

''అమ్మా! నాన్నా'' ఇద్దర్నీ చూపించగానే నమస్కారం చేశాను.

''నేను చెప్తుంటానుగా తన్మయీ అని.. మా కాలేజ్‌లోనే చదువుకుంది. ఈ మధ్యే వీళ్ళ అమ్మగారికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయ్యి మళ్ళీ యిక్కడికి వచ్చారు.

టౌన్‌ప్లానింగ్ ఆఫీసర్ సుచరితగారు. తన్మయి వాళ్ళ అమ్మ'' నిరంజన్ పరిచయం చేశాడు.

నిరంజన్ వాళ్ళ అమ్మ నా వైపు అభిమానంగా చూసి నవ్వింది.

''ఏం చదువుకున్నావమ్మా?'' ఆవిడ అడిగింది.

నేను జవాబు చెప్పేలోపే ''తనూ'' అంటూ హఠాత్తుగా సందీప్ వచ్చాడక్కడికి.

''పద.. వెళ్దాం'' నాకు జవాబు యిచ్చే అవకాశం యివ్వకుండానే గట్టిగా నా చెయ్యిపట్టుకుని లాక్కెళ్ళాడు.

అతను నా చేతిని పట్టుకున్న తీరుని బట్టే అతని కోపం తీవ్రత అర్థమవుతూ వుంది నాకు.

''ప్లీజ్! సందీప్ చిన్నగా. ఈ హీల్స్‌తో పరిగెత్తలేను. చీర అడ్డం పడుతుంది. సందీప్

నేను చెబుతూనే వున్నా. అతను నా మాట వినిపించుకోవడం లేదు. నన్ను తీసుకుని గబగబా మెట్లవైపుకి నడిచాడు.

''సందీప్'' గట్టిగా అరిచాన్నేను.

''నడవడం రానప్పుడు ఎవరు వేసుకోమన్నారు హీల్స్? చూసేవాళ్ళకి వినోదం కాకపోతే. ఇవన్నీ అవసరమా?'' కోపంగా అన్నాడు.

ఇద్దరం అప్పటికే మెట్ల దగ్గరికి వచ్చాం. అతను పెద్ద పెద్ద అంగలతో మెట్లు నేనూ అవస్థపడుతూ అతనితోబాటే మెట్లు ఎక్కుతూ వున్నాను.

మెట్ల మధ్యలో మలుపు దగ్గరకి వచ్చాం యిద్దరం. అతను పట్టుకున్న చోట చెయ్యి విపరీతంగా నొప్పి మొదలయ్యింది.

''సందీప్ చెయ్యి నొప్పిపుడుతుంది'' నేను ఉన్నట్టుండి ఆగి, అతని చేతిని వదిలించుకునే ప్రయత్నం చేశాను. నెప్పికీ, ఆందోళనకీ నా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

అతను ఆగి ఒక్క క్షణం నా మొహంలోకి చూశాడు. వెంటనే, అతని చెయ్యి పట్టు సడలింది.

నేను నా చేతిని తప్పించి గట్టిగా విదిలించాను. అతను పట్టుకున్నచోట ఎర్రని చారికలు ఏర్పడ్డాయి.

అతను చప్పున నా చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

"అయామ్ సారీ" వేళ్ళతో నా చేతిమీద రుద్దుతూ మెల్లగా అన్నాడు నాతో

"నిరంజన్ నా వెంటపడుతున్నాడు. నేనుగా కావాలని ఎవరికీ వినోదం కల్పించాలనుకోలేదు.

ఈ హీల్స్ ఈ చీర ఈ సింగారం వేరెవరికోసమో కాదు. అది నీకు అర్థం కావడంలేదు" చివరి వాక్యాలు చెప్పేటప్పుడు అప్రయత్నంగా నా కళ్ళు కిందకి వాలిపోయాయి.

నెమ్మదిగా అతని కోపం చల్లబడిపోయింది. అది నాకు అర్థమైంది.

అతని చూపులు చీరపొరల్లో నుంచి, దోబూచులాడుతున్నట్టున నా నడుము ఒంపుల్నీ, ఎర్రబడ్డ చెంపల్నీ, వాలిపోయిన నా కనురెప్పల్నీ వెచ్చగా తాకుతున్నాయి.

నా కళ్ళు చూడకపోయినా నా మనసుకి అంతా స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుంది.

"నాతో మాట్లాడాలన్నావుగా పద" ఒక్క క్షణం ఆగి అన్నాడతను. అతనింకేదైనా చెబుతాడేమోనని ఆశగా తలెత్తి అతని మొహంలోకి చూశాను. అతను మౌనంగా వెనక్కి తిరిగి, మెట్లు ఎక్కడం ప్రారంభించాడు. నేను గబుక్కున ఒక మెట్టు ఎక్కి, చప్పున అతని చేతిని పట్టుకున్నాను. ఆ స్పర్శలో యిద్దరి మనసులూ, ఒకరికొకరికి అర్థం అయినట్టు అనిపించింది నాకు. పైనుంచి చూస్తే కింద అంతా నక్షత్రాలతో ముగ్గు వేసినట్టుగా వుంది. కింద జరుగుతున్న సందడీ, కోలాహలం తాలూకు శబ్దాలు పైకి లీలగా వినిపిస్తూ వున్నాయి.

సందీప్‌కి, వెంకట్ నాతో మాట్లాడిన విషయం, నన్ను పార్ట్‌నర్‌గా ఉండమని అడిగిన సంగతి మొదలుకుని వెంకట్ మా యింటికి వచ్చి అమ్మతో మాట్లాడడం, అమ్మ ఒప్పుకోవడం వరకూ అంతా పూసగిచ్చినట్టు చెప్పాను.

అంతా విని, సందీప్ ఆశ్చర్యపోయాడు. "మా అమ్మ నేను బిజినెస్‌లో యిన్వెస్ట్ చేయడానికి ఒప్పుకుందనే విషయం అతనికి నిజంగా నమ్మబుద్ధి కాలేదు. "రేపు ఉదయం పదిగంటలకల్లా మనం బాంక్‌కి వెళ్ళాలి. రెడీగా వుండు. ఇదివరకులా విసుగ్గా చిరాగ్గా సమాధానాలు యిస్తే కుదరదు. ఇప్పుడు నేనూ నీలాగే మీ కంపెనీతో షేర్ హోల్డర్‌ని. అర్థమైందా?" అన్నాను కిలకిలా నవ్వుతూ.

అతను మౌనంగా నావైపు చూశాడు. ఆ చూపులో భావం నాకు అర్థంకాలేదు.

"ఎంగేజ్‌మెంట్ ఫంక్షన్ ప్రారంభమౌతున్నట్టుంది. పద.. వెళదాం" అంటూ నా పని అయిపోయిందన్నట్టుగా వెనక్కి తిరిగాను.

అతను గబుక్కున నా చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాడు.

నేను మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి అతని ఎదురుగా నిలబడ్డాను. నా చేతిమీద ఎర్రగా పడిన చారికల మీద, అతని చేత్తో మృదువుగా తాకుతూ, తలెత్తి నా కళ్ళలోకి చూశాడు.

"ఇదంతా ఎందుకు చేస్తున్నావు? నీకీ బిజినెస్ అవసరమా?" అడిగాడు.

"నా...కోసం చేస్తున్నాను" జవాబిచ్చాను.

"అబద్ధం చెప్పకు. నీది రిస్క్‌లు, ఎడ్వంచర్స్ చేసే మనస్తత్వం కాదు. నువ్వీ పని నాకోసం చెయ్యక్కర్లేదు" నిజాయితీగా వచ్చాయతని మాటలు. "నీకు సమాధానం కావాలి. అంతేకదా! నిరంజన్‌తో నువ్వు నన్నెందుకు మాట్లాడొద్దు అంటున్నావు? అదే కారణంతో నేను నీకు సహాయం చెయ్యాలనుకుంటున్నాను."

నిరంజన్ పేరెత్తగానే సందీప్ మొహం మారిపోయింది.

"వాడెలాంటివాడో నీకు తెలియదు. వాడినుంచి నిన్ను ప్రొటెక్ట్ చేయడానికే నేనలా అన్నాను" చెప్పాడు విసుగ్గా.

"నేనూ అదే చేస్తున్నాను. నువ్వు అనుకున్నట్టుగా నీ కంపెనీని మొదలు పెట్టాలనీ, డబ్బుకోసం నువ్వు యిబ్బంది పడకూడదనీ..

చాలా? యింకా చెప్పాలా?"

నేను మాట్లాడుతూ వుంటే, అతను అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయాడు. నా మాటల వెనుక ఉన్న నా మనసు అతనికి మళ్ళీ పట్టుబడి పోయింది.

ఇద్దరి చూపులూ కలుసుకున్నాయి.

నా కళ్ళలోకి చూస్తూ క్రమంగా అతను తన ఉనికినే మర్చిపోతున్నట్టూ తెలుస్తూవుంది నాకు. అతను యింకాస్త దగ్గరగా జరిగి నా భుజాల చుట్టూ చేతులు వేశాడు.

"ఎందుకు నా గురించి యింతలా ఆలోచిస్తావు" గుసగుసగా వినిపించాయి అతని మాటలు.

ఆ క్షణంలో జవాబు యివ్వడం అనవసరమనిపించింది.

నెమ్మదిగా, యిద్దరి శ్వాసలూ దగ్గరయ్యాయి. అతని చూపు నా పెదవుల మీద ఆనింది.

లోపల చిన్న బెరుకులాంటిది మొదలయ్యింది నాలో.

"తనూ! నువ్వు జీవితకాలంపాటు పదిలంగా దాచుకోవాల్సిన మూమెంట్ వచ్చేసింది" మనసు అదేపనిగా చెబుతూ వుంది.

ఆ క్షణాన్ని పదిలపరుచుకోవడానికి మానసికంగా సిద్ధమయ్యాను. అతని పెదవులు నా పెదవుల్ని అందుకోబోతున్నాయి. ఇంకొక్క క్షణంలో అతను నాకు పూర్తిగా దగ్గరవుతాడనగా 'బావా!' అన్న పిలుపు వినిపించింది.

ఇద్దరం ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాం. మెట్ల దగ్గర గుమ్మంలో చిత్ర నిలబడి మా యిద్దరినీ మార్చిమార్చి చూస్తూ వుంది.

అప్పటిదాకా, కప్పివుంచిన మాయేదో ఉన్నట్టుండి వీడిపోయింది. వెంటనే అతనికి దూరంగా జరిగాను.

ఎర్రబడ్డ నా చెంపల్ని అరచేతుల్లో పెట్టుకుని, వేగంగా కొట్టుకుంటున్న గుండెను స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకునే ప్రయత్నం చేశాను. "బావా! అత్తయ్యకి తలనెప్పిగా వుందట. యింటిదగ్గర డ్రాప్ చెయ్యమంటుంది. రా" చెప్పి నా వైపు నిరసనగా చూసి వెనక్కి తిరిగింది చిత్ర.

ఆమె వెనకాలే సందీప్ కూడా వెళ్ళిపోయాడు.

మరుసటి రోజు ఉదయం చిత్ర యోగా క్లాసుకి రాలేదు.

"చిత్రకీ, సందీప్ చెల్లి సుమకీ, యిన్ఫోసిస్ ఫౌండేషన్ వాళ్ళ స్కాలర్ షిప్స్ వచ్చాయట.

ఇకనుంచి యోగాక్లాసులు లిమిటెడ్‌గా తీసుకోవాలనుకుంటుందిట. రానని మెసేజ్ పెట్టింది" ఉదయాన్నే అమ్మ చెప్పింది. 'సరే' తేలిగ్గా అనేశాన్నేను.

పదిగంటలకల్లా వెంకట్, సందీప్, నేనూ ముగ్గురం కలిసి బాంక్‌కి వెళ్ళాం. అనుకున్నట్టు పని సజావుగా అయిపోయింది. మేం రైతుల దగ్గర పంట కొనుగోలు చేసే సమయానికి బ్యాంక్ వాళ్ళు ఫస్ట్ ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్ లోన్ శాంక్షన్ చేసేట్టు మాట్లాడుకున్నాం.

"ఒకసారి మన ఆఫీసు కూడా చూసొద్దాం" వెంకట్ అనడంతో ముగ్గురం వెంకట్ కారులో బయలుదేరాం.

దాదాపుగా టౌన్ అవుట్‌స్కర్ట్స్ దాటి వెళ్ళాక, రోడ్డు పక్కన పొలాల దగ్గర కారు ఆగింది.

ఎత్తైన సిమెంటు స్థంభాలు పాతి, యినుపతీగెలు చుట్టిన పెద్ద స్థలం, దాని మధ్యలో పెద్ద గోడును కనిపించాయి.

"ఇదేనా, మన వర్కింగ్ ప్లేస్" కారు దిగుతూనే, అడిగాను ఉత్సాహంగా.

"అవును పద వెళ్దాం" చెప్పాడు వెంకట్. గేటు దగ్గరికి రాగానే, దాదాపుగా ఓ నలభైయేళ్ళ వయసున్న వ్యక్తి వచ్చి గబగబా తలుపు తీశాడు.'మల్లన్న' అని ఇదివరకు మా నాన్న దగ్గర పనిచేసేవాడు. మన ఆఫీసుకి వాచ్‌మెన్‌గా పెట్టాను" సందీప్‌కి చెప్తూ పరిచయం చేశాడు వెంకట్.

సందీప్ 'సరే'నన్నట్టు తలాడించాడు.

మేము నడిచేదారిలో కుడి చేతిపక్కగా, కాళ్ళు కడుక్కోవడానికి ఒక పెద్ద రాతి తొట్టి వుంది. దాని నిండా నీళ్ళు నింపివున్నాయి. తొట్టికి నీళ్ళు నింపడానికి కాస్త దూరంలో ఒక పంపు వుంది.

గేటు నుంచి గోడౌన్‌దాకా వెళ్ళడానికి నాపరాళ్ళు పరిచిన దారితో బాటూ, పక్కనే వున్న పెద్దగేటు నుంచి కార్లు, లారీలూ రావడానికీ, పోవడానికి యింకో వెడల్పాటి మట్టిరోడ్డు కూడా వుంది.

గోడౌన్‌కి ఆనుకుని కుడిపక్కగా ఐదారడుగుల వెడల్పుతో బారుగా పెద్ద రేకుల వసారా వేసివుంది. దానికి చివరన ఒక గది వుంది.

"ఈ చిన్నగదే మన ఆఫీసు" అంటూ ఆ గది తలుపులు తీశాడు వెంకట్. గది నిజంగానే చిన్నదిగా వుంది. అయినా, చక్కటి గాలీ, వెలుతురు వుండడం వల్ల మరీ యిరుకుగా అనిపించడంలేదు.

ఆ గదిలో ఒక పెద్ద టేబులూ, దానికి రెండువైపులా కుర్చీలూ, గోడవారగా ఒక అలమర దాని పక్కగా ఒక బెంచీ వున్నాయి. ఆ గదిలో వున్న మొత్తం ఫర్నిచర్ అదే"బావుంది. మనకి ఇది సరిపోతుంది" చెప్పాను మనస్ఫూర్తిగా.

"ఇక్కడ ఇంకా బావుంటుంది" అంటూ గది వెనకవైపు ఉన్న తలుపులు తీశాడు వెంకట్.

మేం వున్న గదికి కాస్త దూరంలో పొలం గట్ల మీద వరుసగా చెట్లు, ఆ చెట్ల దగ్గర ఒక చిన్న నీటి కొలను.

ఎండకి నీళ్ళమీద సూర్యకిరణాలు పడి, గాలికి అలలు వచ్చినప్పుడల్లా నీళ్ళు తళుక్కున మెరుస్తున్నాయి.

"చాలా బావుంది. వర్కింగ్‌ప్లేస్ ఓ.కే. మరి వర్క్ సంగతేంటి?" అన్నాను వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"ఇక్కడ్నుంచి, ఓవర్ టు మిస్టర్ సందీప్. ఎందుకంటే మేనేజ్‌మెంట్ అంతా సందీప్‌దే నాకు అస్సలు సంబంధంలేదీ విషయంతో" అంటూ రెండు చేతులూ సందీప్ వైపుకి చూపించాడు.

సందీప్ వెంటనే లాప్‌టాప్ ఓపెన్ చేసి, వర్కింగ్ ప్లాన్ అంతా వివరించాడు.

ఏయే సీజన్స్‌లో ఏ పంట వస్తుంది? క్లీనింగ్, ప్యాకేజింగ్, షిప్పింగ్‌లో ఏయే జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలి? అలాంటివన్నీ వివరంగా చెప్పాడు.

క్లీనింగ్ కోసం తెచ్చిన మెషినరీని గోడౌన్‌లో వెనకపక్కగా ఫిక్స్ చేయించి, ప్యాకేజింగ్ మెటీరియల్ తెచ్చే డ్యూటీ వెంకట్‌కి అప్పగించాడు.

లైన్ మీద తిరిగి మెటీరియల్ కొనుగోలు చేయడం, షిప్పింగ్ డ్యూటీ సందీప్ చూసుకుంటానన్నాడు.

"మరి నేనేం చెయ్యాలి?" అడిగాను.

"ఎకౌంట్స్ చూసుకోవడం, వర్కర్స్‌కీ, రైతులకీ పేమెంట్స్ యివ్వడం చేయాలి. నీ పని యింటినుంచి కూడా చెయ్యొచ్చు. కాకపోతే, మొదట్లో కొద్దినెలలు ఆఫీసుకి రెగ్యులర్‌గా వస్తా బావుంటుంది.

ఇక్కడ పనులు ఎలా జరుగుతున్నాయో సూపర్ వైజ్ చేస్తూ వుండు. మేమిద్దరం బైట తిరిగే పనులు లేనప్పుడు యిక్కడ చూసుకుంటూ వుంటాం. ఒకసారి నమ్మకమైన మనుషులు లేనప్పుడు యిక్కడ చూసుకుంటూ వుంటాం. ఒకసారి నమ్మకమైన మనుషులు దొరికి, పని ట్రాక్‌లో పడితే నువ్వు రావాల్సిన అవసరంలేదు. ఇంకొక మేనేజర్‌ని హైర్ చేసుకోవచ్చు. మేం ఫ్రేం వర్క్ అంతా ఒక నెలలో సెటప్ చేస్తాం.

ఆ తర్వాత నుంచి నువ్వు పని మొదలుపెట్టొచ్చు" చెప్పాడు సందీప్.

"ఆహా! నాకిన్ని కన్సెషన్స్.. బావుంది. మీతో వర్క్ చేయడం" అన్నాను నవ్వుతూ.

"మరి, నువ్వు మేజర్ షేర్ హోల్డర్‌వి కదా" అన్నాడు వెంకట్ కూడా నాతో పాటు నవ్వి.

నెలరోజులపాటు వెంకట్, సందీప్ కంటికి కనిపించడమే కష్టమైపోయింది బిజినెస్ సెటప్ కోసం తిరుగుతూనే వున్నారు.

నేను యింట్లో హాయిగా, టి.వి ముందు సోఫాలో కూర్చుని యాపిల్స్ తింటుంటే, అమ్మకి అనుమానం వస్తూ వుంది.

"తనూ! నిజంగా నువ్వు ఆ డబ్బుని బిజినెస్‌లో యిన్వెస్ట్ చేశావా?" అని అడిగింది కూడా. ఆఖరికి ఓ నెలన్నర తర్వాత వెంకట్ గ్రూప్‌లో మెసేజ్ పెట్టాడు.

"రేపు ఆఫీసుకి రా" అంటూ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments